

N:o 25.

Ank. till Riksd. kansli den 27 febr. 1896, kl. 2 e. m.

*Utlåtande, i anledning af väckt motion angående ansvar för
bristande tillsyn af hund.*

I en inom Andra Kammaren väckt, till lagutskottets behandling hänvisad motion, n:o 184, anför herr *O. V. Vahlin*:

Genom ett allt mer ökad begagnande af rätten för kommunerna att pålägga hundskatt, liksom genom intagande i städernas ordningsstadgar af bestämmelser om ansvarsföljd för nattetid utelöpande hund, hade en del af de olägenheter, som den stora allmänheten nödgades vidkännas till följd af enskildes hållande af hundar, i icke oväsentlig grad förminskats; beaktansvärda obehag, liksom verkliga faror, vore dock allt fortfarande härmed förenade. Det vämjeliga osnyggandet af förstugor, trappor o. a., af vid hamnar upplagda födoämnen, af matvaror å öppna saluplatser — allt detta i vida högre grad än man i allmänhet torde föreställa sig — den spridning af smittosamma sjukdomar, som genom hundar förmedlas, skadegörelser af mångahanda slag, liksom förorsakandet af svåra olycksfall — alla dessa följder af hundhållandet kvarstode emellertid allt fortfarande.

Åtgärder till förekommande eller afsevärdt förminskande af dessa olägenheter torde dock hos oss, åtminstone för närvarande, knappast kunna ifrågasättas, särdeles som alla hundegare, äfven de som kände sig

pligtige att egna sina hundar skälig tillsyn, härigenom skulle drabbas af mycket besvärande föreskrifter. Men med så mycket större skäl torde man kunna fordra, att allmänheten genom lagstiftningsåtgärder friades från sådana olägenheter, som den nu nödgades underkasta sig endast därför, att en del hundegare vore fullkomligt likgiltiga med hänsyn till de obehag, som deras hundar förorsakade andra människor, och hvilka olägenheter syntes motionären utan svårighet kunna förekommas genom bestämmelser, som endast komme att drabba dylika hundegare.

Genom ansvarsbestämmelser för nattetid utelöpande hund kunde visserligen i stad förekommas, att skällande hundar uppehölle sig nattetid å allmän gata; något hinder härför funnes deremot icke å landsbygden, lika litet som mot att, vare sig i stad eller på landet, låta dessa djur inne å egna gårdar föra huru stort oljud som helst och detta dygnet om. Likaledes vore man oförhindrad att — hvad i flera fall kommit till motionärens erfarenhet — intill grannes tomtgräns och bostad anlägga hundgårdar, härmed förenande kanske fördelen att mer aflägsna dem och det obehag de medförde från egen bostad. I dessa hundgårdar kunde man inhysa en mängd dygnet om tjutande och skällande djur, utan att denna granne till skydd för sitt hems trefnad och frid kunde häremot vidtaga någon laglig åtgärd.

Äfven för friska personer, särdeles sådana, som vore upptagna af tankeanstängande arbete, vore åhörandet af ett idkeligt, högljudt hundskall pinsamt och störande, men för nervösa och än mer för verkligt sjuka, för hvilkas återställande ostörd hvila kunde vara ett oeftergiftigt villkor, kunde och skulle det i många fall medföra ytterst betänkliga, kanske äfven lifsfarliga följder. Härtill komme äfven den bittra känslan af kränkt rätt, som måste väckas af det förhållande, att personer, som i allra flesta fall hölle dessa djur uteslutande för sitt blotta nöjes skull, vore fullkomligt oförhindrade att härigenom förorsaka andra så väsentliga obehag som stördt arbete, störd hvila och härmed äfven förstörd trefnad, kanske äfven helsa.

Möjligen skulle, genom kommunala ordningsstadganden, på enskilda ställen här påvisade olägenheter kunna i någon mån undanrödjas, men detta skydd stode det alldeles icke i den rättskränktes skön att kunna utverka, och dessa olägenheter vore dessutom af så allmän natur, liksom, enligt motionärens uppfattning, rätten till erhållande af skydd mot dem vore så obestridlig, att motionären ansåge ett allmänt lagstadgande i sådant syfte häraf fullt motiveradt. Ett dylikt stadgande, ungefär till den

omfattning nedan angåfves, torde icke blifva svårare att i förekommande fall tillämpa än t. ex. att afgöra, huruvida en menniska fört oljud eller ej.

Med stöd af hvad här ofvan anförts föreslår motionären,

att Riksdagen behagade i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t ville låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådana bestämmelser rörande vård och tillsyn af hund, att, om denne genom tjutande eller skällande kan anses i afsevärd grad förorsaka närboende obehag och pina, hundens egare eller vårdare kan härför ställas till ansvar.

Utskottet, som icke kan dela motionärens uppfattning om lämpligheten af sådana lagbestämmelser som dem, hvilka i motionen åsyftas, får följaktligen hemställa,

att ifrågavarande motion må af Riksdagen lemnas utan afseende.

Stockholm den 27 februari 1896.

På lagutskottets vägnar:

CARL B. HASSELROT.
